

Κ. Π. ΚΑΒΑΦΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
1910.

84 100

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φιονές	Σελίς	3
Ἐπιθυμίαις	"	5
Κερίά	"	6
Ἐνας Γέρος	"	8
Δέησις	"	10
Ἡ Ψυχὴ τῶν Γερόντων	"	11
Τὸ Πρῶτο Σκαλί	"	12
Λασκοπή	"	14
Θερμοπύλαι	"	15
Chè fece . . . il gran rifiuto	"	17

Τὰ Παράθυρα	"	18
Τρώες	"	19
Περιμένοντας τοὺς Βαρβάρους	"	21
Μονοτονία	"	24
Ἀπιστία	"	25
Ἡ Κηδεία τοῦ Σαρπηδόου	"	28
Τὰ Ἔλγη τοῦ Ἀχλλέως	"	31
Ἡ Συναδεία τοῦ Διονέου	"	33
Ὁ Βασιλεὺς Δημήτριος	"	35
Τὰ Βήματα	"	37
Οὗτος Ἐκεῖνος	"	39

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
Θ. ΚΑΣΙΜΑΤΗ & Κ. ΙΩΝΑ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΩΝΕΣ

Τ

Ἰδανικὰς φωνὰς κι' ἀγατημένες
ἐκείνων ποῦ πεθάναν, ἢ ἐκείνων ποῦ εἶναι
γιά μᾶς χαμένοι σὰν τοὺς πεθαμένους.

Κάποτε μὲς στὰ δνειρά μας ὁμιλοῦνε·
κάποτε μὲς στὴν σκέψι τὲς ἀκούει τὸ μυαλό.

Καὶ μὲ τὸν ἦχο των γιὰ μιὰ στιγμή ἐπιστρέφουν
ἦχοι ἀπὸ τὴν πρώτη ποίησι τῆς ζωῆς μας—
σὰ μουσικῇ, τὴν νύχτα, μακρινή, ποῦ σβύνει.

ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ

Σὰν σώματα ὥραϊα νεκρῶν ποῦ δὲν ἐγέρασαν
καὶ τᾶλκυσαν, μὲ δάκρυα, σὲ μανσολεῖο λαμπρό,
μὲ ρόδα στὸ κεφάλι καὶ στὰ πόδια γιασεμιά—
ἔτο' ἡ ἐπιθυμία μουιάζουν ποῦ ἐπέρασαν
χωρὶς νὰ ἐκπληρωθοῦν· χωρὶς ν' ἀξιοθεῖ καμιά
τῆς ἡδονῆς μιὰ νύχτα, ἢ ἓνα πρωὶ τῆς φεγγερῆς.

ΚΕΡΙΑ

Τοῦ μέλλοντος ἡ μέρες στέκοντ' ἐμπροστά μας
σὰ μιὰ σειρὰ κεράκια ἀναμένα —
χρυσά, ζεστά, καὶ ζωηρὰ κεράκια.

Ἡ περασμένες μέρες πίσω μένουν,
μιὰ θλιβερὴ σειρὰ κεριῶν σβυσμένων·
τὰ πιὸ κοντὰ βγάζουν καπνὸν ἀκόμῃ,
κρύα κεριά, λυωμένα, καὶ κυτὰ.

Δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω· μὲ λυπεῖ ἡ μορφὴ των,
καὶ μὲ λυπεῖ τὸ πρῶτο φῶς των νὰ θνυμοῦμαι.
Ἐμπρὸς κυττάζω τ' ἀναμένα μου κεριά.

Δὲν θέλω νὰ γυρίσω νὰ μὴ διῶ καὶ φράξω
τὶ γρήγορα ποῦ ἡ σκοτεινὴ γραμμὴ μακραίνει,
τὶ γρήγορα ποῦ τὰ σβυστὰ κεριά πληθαίνουν.

ΕΝΑΣ ΓΕΡΟΣ

Στοῦ καφενείου τοῦ βοερού τὸ μέσα μέρος
σκυμένος στὸ τραπέζι κάθεται ἕνας γέρος·
μὲ μιὰν ἡφμερίδα ἔμπρός του, χωρὶς συντροφιά.

Καὶ μὲς στῶν ἀθλιῶν γηρατειῶν τὴν καταφρόνια
σκέπτεται πόσο λίγο χάριξε τὰ χρόνια
ποῦ εἶχε καὶ δύναμι, καὶ λόγο, καὶ ἔμορφη.

Ξέρει ποῦ γέρασε πολὺ· τὸ νοιώθει, τὸ κυττάζει.
Κ' ἐν τούτοις ὁ καιρὸς ποῦ ἦταν νέος μοιάζει
σὰν χθές. Τὶ διάστημα μικρὸ, τὶ διάστημα μικρὸ.

Καὶ συλλογιέται ἡ Φρόνησις πῶς τὸν ἐγέλα·
καὶ πῶς τὴν ἐμπιπτεύονταν πάντα—τὶ τρέλλα!—
τὴν ψεύτρα ποῦ ἔλεγε· “Αἰῶριο.” Ἐχεις πολὺν καιρό”.

Θυμᾶται ὁρμὲς ποῦ βάσταγε· καὶ πόση
χαρὰ θυσίαζε. Τὴν ἀμυαλή του γνῶσι
καθ' εὐκαιρία χαμένη τότ' αὖ τὴν ἐμπαίζει.

.... Μὰ ἀπ' τὸ πολὺ νὰ σκέπτεται καὶ νὰ θυμᾶται
ὁ γέρος ἐξάλισθηκε. Κι' ἀποκοιμᾶται
στοῦ καφενείου ἀκουμπισμένος τὸ τραπέζι.

ΔΕΗΣΙΣ

Ἡ θάλασσα στὰ βάθη της πῆρ' ἓνα ναύτη. —

Ἡ μάνη του, ἀνήξερχη, παίνει κι' ἀνάφτει

ἐστὴν Παναγία μεροστά ἓνα ὑψηλὸ κερὶ
γιὰ νὰ ἐπιστρέψει γρήγορα καὶ νῦν καλοὶ καιροὶ—

καὶ ὅλο πρὸς τὸν ἄνεμο στήνει τ' αὐτὶ.

* Ἀλλὰ ἐνθ' προσεύχεται καὶ δέεται αὐτή,

ἢ εἰκὼν ἀκούει, σοβαρὴ καὶ λυπημένη,
ξεύροντας πῶς δὲν θάλλει πιά ὁ νιὸς ποῦ περιμένει.

Ἡ ΨΥΧΗΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Μὲς στὰ παλὰ τὰ σώματά των τὰ φθαρμένα
κάθονται τῶν γερόντων ἡ ψυχές.

Τὶ θλιβερὲς ποῦ εἶναι ἡ ψυχὴς
καὶ πῶς βαρυνοῦνται τὴν ζωὴν τὴν ἄθλια ποῦ τραβοῦνε.

Πῶς τρέμουν μὴν τὴν χάσουνε καὶ πῶς τὴν ἀγαποῦνε
ἡ σαστισμένες κι' ἀντιφατικῆς

ψυχῆς, ποῦ κάθονται—κομικοτραγικῆς—

μὲς στὰ παλὰ των τὰ πεταῖα τ' ἀφανισμένα.

ΔΙΑΚΟΠΗ

Τὸ ἔργον τῶν θεῶν διακόπτομεν ἑμεῖς,
τὰ βιαστικά κι' ἄπειρα ὄντα τῆς στιγμῆς.
Στῆς Ἑλευσίνοσ καὶ στῆς Φθίας τὰ παλάτια
ἢ Δήμητρα κ' ἢ Θέτις ἀρχινοῦν ἔργα καλὰ
μὲς σὲ μεγάλες φλόγες καὶ βαθὴν καπνόν. Ἀλλὰ
πάντοτε ὄρμα ἢ Μετάνειρα ἀπὸ τὰ δωμάτια
τοῦ βασιλέως ξέπλεγη καὶ τρομαγμένη,
καὶ πάντοτε ὁ Πηλεὺς φοβάται κ' ἐπεμβαίνει.

ΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙ

Τιμὴ σ' ἐκείνους ὅπου στήν ζωὴ των
ᾤρισαν καὶ φυλάγουν Θερμοπύλες.
Ποτὲ ἀπὸ τὸ χρέος μὴ κινῶντες
δίκαιοι κ' ἴσοι σ' ὄλες των τὲς πράξεις,
ἀλλὰ μὲ λύπη κιόλας κ' εὐσπλαχνία
γενναῖοι ὁσάκις εἶναι πλούσιοι, κι' ὅταν
εἶναι πτωχοί, πάλ' εἰς μικρὸν γενναῖοι,
πάλι συντρέχοντες ὅσο μποροῦνε·

πάντοτε τὴν ἀλήθεια ὁμιλοῦντες,
πλὴν χωρὶς μίσος γὰρ τοὺς ψευδομένους.

Καὶ περισσότερη τιμὴ τοὺς ἀρέπει
ὅταν προβλέπουν (καὶ πολλοὶ προβλέπουν)
πῶς ὁ Ἐφιάλτης θὰ φανεῖ στὸ τέλος,
κ' οἱ Μῆδοι ἐπὶ τέλους θὰ διαβοῦνε.

Chè fece . . . il gran rifiuto

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἔρχεται μιὰ μέρα
ποῦ πρέπει τὸ μεγάλο Ναὶ ἢ τὸ μεγάλο Ὁχι
νὰ ποῦνε. Φανερώνεται ἀμέσως ὁποῖος τῶχει
ἔτοιμο μέσα του τὸ Ναί, καὶ λέγοντάς το πέρα

πηγαίνει στὴν τιμὴ καὶ στὴν πεποίθησί του.
Ὁ ἀρνηθεὶς δὲν μετανοοῦνε. Ἄν ρωτιοῦνταν πάλι,
ὄχι θὰ ξαναἔλεγε. Κι ὅμως τὸν καταβάλλει
ἐκεῖνο τ' ὄχι—τὸ σωστό—εἰς ὅλην τὴν ζωὴ του.

κ' ἔξω στεκόμεθα ν' ἀγωνισθοῦμε.
Ἄλλ' ὅταν ἡ μεγάλη κρίσις ἔλθῃ,
ἢ τόλμη κ' ἢ ἀπόφασίς μας χάνονται·

ταράττεται ἡ ψυχὴ μας, παραλύνει
καὶ τρέχουμε ὀλόγυρα ἀπ' τὰ τεῖχη
ζητώντας νὰ γλυτώσουμε μὲ τὴν φυγὴ.

Ὅμως ἡ πτώσις μας εἶναι βεβαία. Ἐπάνω,
στὰ τεῖχη, ἄρχισεν ἤδη ὁ θρήνος.
Τῶν ἡμερῶν μας ἀναμνήσεις κλαῖν κ' αἰσθήματα.
Πικρὰ γὰρ μᾶς ὁ Πρίαμος κ' ἡ Ἑκάβη κλαίνε.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ

— Τὶ περιμένουμε στὴν ἀγορὰ συναθροισμένοι;

Εἶναι οἱ βάρβαροι νὰ φθάσουν σήμερα.

— Γιατὶ μέσα στὴν Σύγκλητο μιὰ τέτοια ἀπραξία;
Τὶ κάθοντ' οἱ Συγκλητικοὶ καὶ δὲν νομοθετοῦνε;

Γιατὶ οἱ βάρβαροι θὰ φθάσουν σήμερα.
Τὶ νόμους πῶς θὰ κάμουν οἱ Συγκλητικοί;
Οἱ βάρβαροι σὺν ἔλθουν θὰ νομοθετήσουν.

— Γιατὶ ὁ αὐτοκράτωρ μας τόσο προῦς σηκώθη.

καὶ κάθεται στῆς πόλεως τὴν πρὸ μεγάλη πύλη
στὸν θρόνον ἐπάνω, ἐπίσημος, φορῶντας τὴν κορώναν;

Γιατὶ οἱ βάρβαροι θὰ φθάσουν σήμερα.
Κι' ὁ αὐτοκράτωρ περιμένει νὰ δεχθῇ
τὸν ἀρχηγό τους. Μάλιστα ἐτοίμασε
γιά νὰ τὸν δώσει μιὰ περγαμινή. Ἐκεῖ
τὸν ἔγραψε τίτλους πολλοὺς καὶ ὀνόματα.

— Γιατὶ οἱ δύο μας ἔπατο καὶ οἱ πραιτορες ἐβγήκαν
σήμερα μὲ τὰς κόκκινες, τὰς κεντημένες τόγες·
γιατὶ βραχιόλια φόρεσαν μὲ τόσους ἀμειψιστούς,
καὶ δαχτυλίδια μὲ λαμπρὰ γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατὶ νὰ πιάσουν σήμερα πολὺτιμα μπιστούνια
μ' ἀσήμια καὶ μαλάματα ἑκτοῦτα σκαλισμένα;

Γιατὶ οἱ βάρβαροι θὰ φθάσουν σήμερα·
καὶ τέτοια πράγματα θαμπώνουν τοὺς βαρβάρους.

— Γιατὶ καὶ οἱ ἀξιοὶ ρήτορες δὲν ἔρχονται σὰν πάντα

νὰ βγάζουνε τοὺς λόγους τους, νὰ ποῦνε τὰ δικὰ τους;

Γιατὶ οἱ βάρβαροι θὰ φθάσουν σήμερα
καὶ οἱ βάρβαροι βαρυνοῦνται τὰς δημηγορίας.

— Γιατὶ ν' ἀρχίσει μονομαῖς αὐτὴ ἡ ἀνησυχία
καὶ ἡ σύγχυσις. (Τὰ πρόσωπα τὰ σοβαρὰ ποῦ ἐγίναν).
Γιατὶ ἀδειάζουν γρήγορα οἱ δρόμοι καὶ ἡ πλατεῖς,
καὶ ὅλοι γυρνοῦν στὰ σπίτια τους πολὺ συλλογισμένοι;

Γιατὶ ἐνέχτωσε καὶ οἱ βάρβαροι δὲν ἤλθαν.
Καὶ μερικοὶ ἔφθασαν ἀπ' τὰ σύνορα,
καὶ εἶπαν πῶς βάρβαροι πιά δὲν ὑπάρχουν.

Καὶ τώρα τί θὰ γένοιμε χωρὶς βαρβάρους.
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν μιὰ κάποια λύσις.

ΜΟΝΟΤΟΝΙΑ

Τὴν μὴ μόνотонον ἡμέραν ἄλλη
 μονότονη, ἀπαράλλακτη ἀκολουθεῖ. Θὰ γίνουν
 τὰ ἴδια πράγματα, θὰ ξαναγίνουν πάλι—
 ἢ ὅμοιες στιγμὲς μᾶς βρίσκουνε καὶ μᾶς ἀφίνουν.

Μῆνας περνᾷ καὶ φέρνει ἄλλον μῆνα.
 Αὐτὰ ποῦ ἔρχονται κανεῖς εὐκολὰ τὰ εὐκάζει·
 εἶναι τὰ χθεσινὰ τὰ βαρετὰ ἐκεῖνα.
 Καὶ καταντᾷ τὸ αὔριο πᾶς σὰν αὔριο νὰ μὴ μοιάζει.

ΑΠΙΣΤΙΑ

- Πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπανοῖντες ἄλλα τοῦτο οὐκ ἐπαι-
 • νεόμμεθα . . . . οὐδὲ Λισχίλον, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν
- Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτέῃς γάμοις ἄδοντα
 • ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας,
 • νόσων τ' ἀπείρων καὶ μακραιόνας βίους.
 • Ξέμπαντα τ' εἰπὼν θεοφύλεις ἐμὰς τίχας
 • παιδῶν' ἐπευφήμησεν, εὐθυμῶν ἐμέ.
 • Κἀγὼ τὸ Φοῖβον θεῖον ἀρευδὲς στόμα
 • ἤλπιζον εἶναι, μαντοῇ βρύον τέχνη.
 • Ὁ δ', αὐτὸς ἐμῶν, ...
 • . . . . αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν
 • τὸν παῖδα τὸν ἐμόν .

Πλάτων, Πολιτείας Β'.

Σὰν πάντρευσαν τὴν Θέτιδα μὲ τὸν Πηλέα
 σπρώθηκε ὁ Ἀπόλλων στὸ λαμπρὸ τραπέζι
 τοῦ γάμου, καὶ μακάρισε τοὺς νεονύμφους

για τὸν βλαστὸ ποῦ θάβγαινε ἀπ' τὴν ἐνωσί των.
Εἶπε· Ποτὲ αὐτὸν ἀρρώστια δὲν θάγγξει,
καὶ θάχει μακρινὴ ζωή.—Αὐτὰ οἷον εἶπε,
ἡ Θέτις χάριξε πολὺ, γιατί τὰ λόγια
τοῦ Ἀπόλλωνος ποῦ γνόριζε ἀπὸ προφητείες
τὴν φάνηκαν ἐγγύσις γιὰ τὸ παιδί της.
Κι' ὅταν μεγάλωνεν ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ ἦταν
τῆς Θεσσαλίας ἔπαινος ἡ ἐμορφιά του,
ἡ Θέτις τοῦ θεοῦ τὰ λόγια ἐνθυμοῦνταν.
Ἀλλὰ μιὰ μέρα ἦλθαν γέροι μὲ εἰδήσεις,
κ' εἶπαν τὸν σκοτωμὸ τοῦ Ἀχιλλέως στὴν Τροία.
Κ' ἡ Θέτις ξεσχίξε τὰ πορφυρά της ροῦχα,
κ' ἔβγαζεν ἀπὸ πάνω της καὶ ξεπετοῦσε
στὸ χῶμα τὰ βραχιόλια καὶ τὰ δαχτυλίδια.
Καὶ μὲς στὸν ὄδυμὸ της τὰ παλὰ θυμῆθη·
καὶ ρώτησε τί ἔκαμνε ὁ σοφὸς Ἀπόλλων,
ποῦ γνόριζεν ὁ ποιητὴς ποῦ στὰ τραπέζια
ἔσχα ὁμίλει, ποῦ γνόριζε ὁ προφήτης
ὅταν τὸν νιό της σκότωναν στὰ πρῶτα νειάτα.

Κ' οἱ γέροι τὴν ἀπήντησαν πῶς ὁ Ἀπόλλων
αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκατέβηκε στὴν Τροία,
καὶ μὲ τοὺς Τρώας σκότωσε τὸν Ἀχιλλέα.

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ

Βαρυάν δδύνην ἔχει ὁ Ζεὺς. Τὸν Σαρπηδόνα
ἐσκότωσεν ὁ Πάτροκλος· καὶ τώρα ὀρμουῖν
ὁ Μενoitιάδης κ' οἱ Ἀχαιοὶ τὸ σῶμα
ν' ἀρπάξουνε καὶ νὰ τὸ ἐξετελίσουν.

Ἄλλὰ ὁ Ζεὺς διόλου δὲν στέργει αὐτά.
Τὸ ἀγαπημένο του παιδί—ποῦ τὸ ἄφρισε
καὶ χάθηκεν· ὁ Νόμος ἦταν ἔτσι—
τουλάχιστον θὰ τὸ τιμῇσι πεθαμένο.
Καὶ στέλνει, ἰδοῦ, τὸν Φοῖβο κάτω στὴν πεδιάδα

ἐρημνευμένο πῶς τὸ σῶμα νὰ νοιασθεῖ.

Τοῦ ἥρωος τὸν νεκρὸ μ' εὐλάβεια καὶ μὲ λύπη
σηκώνει ὁ Φοῖβος καὶ τὸν πάει στὸν ποταμό.
Τὸν πλένει ἀπὸ τὲς σπόνες κι ἀπ' τὰ αἵματα·
κλείει τὲς φοβερὲς πληγές, μὴ ἀφίνοντας
κανένα ἔγχος νὰ φανεῖ· τῆς ἀμβροσίας
τ' ἀρώματα χύνει ἐπάνω του· καὶ μὲ λαμπρὰ
Ὀλύμπια φορέματα τὸν ντύνει.

Τὸ δέγμα του ἀσπρίζει· καὶ μὲ μαργαριταρένιο
χτένι κτενίζει τὰ κατὰμυρα μαλλιά.
Τὰ ὠραῖα μέλη σχηματίζει καὶ πλαγιαίζει.

Τώρα σὰν νέος μοιάζει βασιλεὺς ἀρματηλάτης —
στὰ εἰκοσιπέντε χρόνια του, στὰ εἰκοσιῆξι—
ἀναπαυόμενος μετὰ τοῦ ἐκέρδισι,
μ' ἄρμα ὀλόχρυσο καὶ ταχυτάτους ἵππους,
οὐ ζακουστὸν ἀγῶνα τὸ βραβεῖον.

Ἔτσι σὰν ποῦ τελείωσεν ὁ Φοῖβος

τὴν ἐντολή του, κάλεσε τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς
τὸν Ὑπνο καὶ τὸν Θάνατο, προστάζοντάς τους
νὰ πᾶν τὸ σῶμα στὴν Λυκία, τὸν πλούσιο τόπο.

Καὶ κατὰ ἐκεῖ τὸν πλούσιο τόπο, τὴν Λυκία
τοῦτοι ὁδοιπόρησαν οἱ δυὸ ἀδελφοί
Ὑπνος καὶ Θάνατος, κι ὅταν πιά ἐφθασαν
στὴν πόρτα τοῦ βασιλικοῦ σπιτιοῦ
παρέδωσαν τὸ δοξασμένο σῶμα,
καὶ γύρισαν στὲς ἄλλες τους φροντίδες καὶ δουλειές.

Κι ὥς τὸλαβαν αὐτοῦ, στὸ σπίτι, ἀρχίνησε
μὲ συνοδείες, καὶ τιμές, καὶ θρήνους,
καὶ μ' ἄφθονες σπονδὲς ἀπὸ ἱεροῦς κρατήρας,
καὶ μ' ὅλα τὰ πρεπὰ ἢ θλιβερὴ ταφή·
κ' ἔπειτα ἔμπειροι ἀπ' τὴν πολιτείαν ἐργάται,
καὶ φημισμένοι δουλεύει τῆς πέτρας
ἤλθανε κ' ἔκαμαν τὸ μνήμα καὶ τὴν στήλη.

ΤΑ ΑΛΟΓΑ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΩΣ

Τὸν Πάτροκλο σὰν εἶδαν σκοτωμένο,
ποῦ ἦταν τόσο ἀνδρεῖος, καὶ δυνατὸς, καὶ νέος,
ἄρχισαν τ' ἄλογα νὰ κλαῖνε τοῦ Ἀχιλλέως·
ἡ ἀθάνατὴ των φύσι ἀγανακτοῦσε
γὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ ἔργον ποῦ θεωροῦσε.
Τίναζαν τὰ κεφάλια των καὶ τὲς μακρονὲς χαιτεῖς κουνοῦσαν,
τὴν γῆ χτυποῦσαν μὲ τὰ πόδια, καὶ θρηνοῦσαν
τὸν Πάτροκλο ποῦ ἐνοιώθανε ἀνιχνό—ἀφανισμένο—
μὰ σάρκα τώρα ποταπὴ—τὸ πνεῦμα του χαμένο—
ἀνυπεράσπιστο—χωρὶς ἀνοή—
εἰς τὸ μεγάλο τίποτε ἐπιστραμένο ἀπ' τὴν ζωή.

Τὰ δάκρυα εἶδε ὁ Ζεὺς τῶν ἀθανάτων
 ἀλόγων καὶ λυπήθη. « Στοῦ Πηλέως τὸν γάμο »
 εἶπε « δὲν ἔπρεπ' ἔτσι ἄσκεπτα νὰ κάμω·
 κάλλιο νὰ μὴ σᾶς δεῖναμε ἄλογά μου
 δυστυχισμένα! Τί γυρεύατ' ἐκεῖ χάμου
 στήν ἄθλια ἀνθρωπότητα ποῦναι τὸ παίγνιον τῆς μοίρας.
 Σεῖς ποῦ οὐδὲ ὁ θάνατος φυλάγει, οὐδὲ τὸ γῆρας
 πρόσκαιρες συμφορὰς σᾶς τυραννοῦν. Στὰ βάσανά των
 σᾶς ἐμπλέξαν οἱ ἄνθρωποι. » — Ὅμως τὰ δάκρυά των
 γιὰ τοῦ θανάτου τὴν παντοτεινὴ
 τὴν συμφορὰν ἐχύνανε τὰ δυὸ τὰ ξῶα τὰ εὐγενῆ.

Η ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Ὁ Δάμων ὁ τεχνίτης — πλεον ἱκανὸν
 σπὴν ^{Σικελίας} ~~Ρήγιον~~ δὲν ἔχει — ἐπάνω εἰς παρειανὸν
 μάρμαρον ἐπεργάζεται τὴν συνοδείαν
 τοῦ Διονύσου. Ὁ θεὸς μὲ θεσπεσία
 δόξαν ἐμπρός, μὲ δύναμι στοῦ βάδισμά του.
 Ὁ Ἄκρατος πίσω. Στὸ πλάγι τοῦ Ἀκράτου
 ἡ Μέθη χύνει στοὺς Σατύρους τὸ κρασί
 ἀπὸ ἀμφορέα ποῦ τὸν στέφονε κισσοί.
 Κοντὰ των ὁ Ἡδύοινος ὁ μαλθακός,
 τὰ μάτια του μισοκλειστά, ὑπνωτικός.

Καὶ παρακάτω ἔρχονται οἱ τραγουδισταὶ
Μόλπος κ' Ἑδυμελής· καὶ ὁ Κῶμος, ποῦ ποτὲ
δὲν λείπει, ὑψηλὰ τὴν δάδα τὴν σεπτὴ
βαστῶντας, καί, σεμνότατη, ἡ Τελετή.—
Αὐτὰ ὁ Δάμων κάμνει. Καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ
ὁ λογισμός του κάθε τόσο μελετᾷ
τὴν ἀμοιβή του ἀπὸ τῶν Συρακουσῶν
τὸν τύραννον, τρία τάλαντα, πολὺ ποσόν.
Μὲ τ' ἄλλα του τὰ χρήματα καὶ αὐτὰ μαζὺ
σὰν μποῦν, ὡς εὐπορος σπουδαῖα πὰ θὰ ζεῖ,
καὶ θὰ μπορεῖ νὰ πολιτεύεται — χαρά!—
καὶ αὐτὸς μὲς στὴν βουλή, καὶ αὐτὸς στὴν ἀγορά.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

« Ὅσπερ οὐ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐποικρτής, μεταμ-
« φέιννται χλαμῶδα φαιάν ἀντί τῆς τραγικῆς
« ἑκείνης, καὶ διαλαθὼν ἐπεχώρησεν. »

Πλούταρχος, Βίος Δημητρίου.

Σὰν τὸν παραίτησαν οἱ Μακεδόνες
καὶ ἀπέδειξαν πῶς προτιμοῦν τὸν Πύρρο
ὁ βασιλεὺς Δημήτριος (μεγάλην
εἶχε ψυχὴ) καθόλου — ἔτσι εἶπαν—
δὲν φέρθηκε σὰν βασιλεὺς. Ἐπῆγε

κ' ἔβγαλε τὰ χροσὰ φορέματά του,
καὶ τὰ ποδήματά του πέταξε
τὰ ὀλοπόρφυρα. Μὲ ροῦχ' ἀπλὰ
γρήγορα ντύθηκε καὶ ἔξφυγε.
Κάμνοντας ὅμοια σὰν ἡθοποιοὺς
ποῦ ὅταν ἡ παράστασις τελειώσει
ἀλλάζει φορεσιὰ κι ἀπέρχεται.

ΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Σ' ἐβένινο κρεββάτι, στολισμένο
μὲ κοραλλένιους ἀετούς, βαθυὰ κοιμάται
ὁ Νέρων — ἀσυνειδητός, ἡσυχός, κ' εὐτυχής·
ἀκμαίος μὲς στὴν εὐρωστία τῆς σαρκὸς
καὶ στῆς νεότητος τ' ὥραιο σφριγός.

Ἀλλὰ στὴν αἴθουσα τὴν ἀλαβάστρινι ποῦ κλείνει
τῶν Ἀγνοβάρβων τὸ ἀρχαῖο λαράριο
τὶ ἀνήσυχοι ποῦ εἶν' οἱ Λάφρητές του.
Τρέμουν οἱ σπιτικοὶ μικροὶ θεοὶ

καὶ προσπαθοῦν τ' ἀσήμαντά των σώματα νὰ κρύψουν.
Γιατὶ ἄκουσαν μιὰ ἀπαίσια βοή,
θανάσιμη βοή τὴν σκάλα ν' ἀνεβαίνει·
βήματα σιδερένια ποῦ τραντάζουν τὰ σκαλιά.
Καὶ λιγοθυμισμένοι τώρα οἱ ἄθλιοι Λάρητες
μέσα στὸ βάθος τοῦ λαράριον χώνονται,
ὁ ἓνας τὸν ἄλλονα σκουντιᾷ καὶ σκουντουφλᾷ,
ὁ ἓνας μικρὸς θεὸς πάνω στὸν ἄλλον πέφτει
γιατὶ κατάλαβαν τι εἶδος βοή εἶναι τούτη,
τᾶννοῦσαν πᾶ τὰ βήματα τῶν Ἑριννύων.

ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ

Ἄγνωστος — ξένος μὲς στὴν Ἀντιόχεια — Ἐδεσσηνὸς
γράφει πολλὰ. Καὶ τέλος πάντων, νά, ὁ λίνος
ὁ τελευταῖος ἔγινε. Μὲ αὐτὸν ὀγδόντα τρία

ποιήματα ἐν ὄλῳ. Μὰ τὸν ποιητὴ
κούρασε τόσο γράψιμο, τόση στιχοποιία,
καὶ τόση ἔντασις σ' ἐλληνικὴ φρασιολογία,
καὶ τώρα τὸν βαραίνει πᾶ τὸ κάθε τί.—

Μιὰ σκέψις ὁμῶς παρευθὺς ἀπὸ τὴν ἀθυμία
τὸν βγάζει—τὸ ἑξαίσιον Οὗτος Ἐκεῖνος
ποῦ ἄλλοτε στὸν ὕπνο του ἄκουσε ὁ Λουκιανός.

